

Priekules baptistu draudze

Jūnijs (99) – 2014

- 15.jūnijā visas dienas garumā svinam draudzes **kora 135.gadasvētkus!**

Pl.16.oo ciemiņi no Ciānas draudzes un A.Bite

Priekules baptistu vidū koris tika pirmo reizi organizēts 1879.gadā. To, pēc mēneša ilgām mācībām Rīgas Sākuma draudzē, organizēja toreizējā Priekules lauku draudzē Fridrihs Klabis. Pēc viena gada šo darbu pārņēma viņa brālis Andrejs Klabis...

- 25.- 30.06. Sieviešu kalpošanas apvienības nometne Pelčos bērniem ar īpašām vajadzībām.
(Aizlūdziet par šiem bērniem nometnē. Arī es tur atkal piedalīšos. Zenta)

Kāds vecs vīrs, braucot no stāvvietas laukā, nejauši sabuktēja turpat blakus esošo auto. Tajā brīdī ne viena cilvēka tuvumā nebija un vīrs varēja nemanot aizbraukt, taču viņš bija iemācījies ieklausīties savā sirdsapziņā, kura nepārprotami teica:

- Tev ir jāsapinaš ar šī auto saimnieku un jānoformē šis negadījums. Es zinu, ka tava apdrošināšanas polise nākamgad tev izmaksās dārgāk, bet tev tas ir jādara.

Vīrs paklausīja sirdsapziņai un uz auto loga atstāja zīmīti ar savu numuru un īsi apskaidroja situāciju.

Nākošajā dienā vīrs satikās ar sabuktētā auto saimnieku, kurš viņam prasīja,

- Kāpēc jūs tā rīkojāties, jūs taču varējāt šo notikumu noklusēt?

- Es zinu, ka varēju, bet Dievs caur sirdsapziņu uz mani runāja un es cenšos paklausīt, jo tā ir pareizi, - atbildēja vecais vīrs.

Auto īpašnieks uzsmaidīja un teica, - Esmu apdrošināšanas kompānijas direktors un savā dzīvē es pirmo reizi saskaros ar tik patiesu sirds cilvēku kā jūs, tāpēc mūsu kompānijas vārdā mēs apmaksāsim visas jūsu turpmākās auto apdrošināšanas polises līdz jūsu mūža galam.

Morāle:

Dievs katrā cilvēkā ir ielicis savus principus un vērtības. Kad mēs izdarām kaut ko, kas nav pareizi, sirdsapziņa vienmēr signalizē un norāda mums uz to, taču cilvēki pārsvarā ir izvēlējušies to ignorēt un nedzirdēt.

Nekad nerīkojies pretrunā ar sirdsapziņu, jo, ja tu tai nepaklausīsi, viņa tev tik un tā vēlāk atgādinās, ko tu esi izdarījis.

Ja tev ir kādas lietas, kuras tevi nomāc vai moka, aizej un izlīdzinies ar tiem cilvēkiem, kuriem esi nodarījis pāri. Vai, ja tas vairs nav iespējams, ar patiesu sirdi lūdz Dievam piedošanu, nožēlo visu, ko esi darījis nepareizi un centies vairs tā nerīkoties.

Šo dzejoli atsūtīja Emīls Ozols no Kalētiem Mācās 7.klasē. Viņš pieņēma Jēzu Pielūgsmes vakarā 15.martā, Kalētos. Viņam ir plaša sirds. Aktīvs cilvēks...

Lūgšana

Krēsli krīt pa gaisu lido,
Smieklī manā galvā klejo.
Tomēr pa vaigu asara slīd,
Un no zoda bezdibenī krīt.

Vai var tā būt ka nezini ko vēlies,
Kaut Dievu lūdz dvēsele klejo.
Lai arī mirklis liekas perfekts bez gala,
Tu nezini ko teikt tev nav vaļa.

Vakaros tu ceļos krīti,
Ar Dievu runā viņu mīli.

Jēzu sirdī ielaidis esi,
Bet nesaproti kas tu esi.

Bet vienu zini skaidri,
Dievs tevi mīl un sargā.
Jo viņš ir mūsu Tēvs,
Debesīs un mīl mūs dēļ nekā.

Nav svarīgi kas vai kāds esi.
Mūs visus mīl,
Viņš sargā mūs,
Dievs debesīs svētī mūs!

“Rokoties” laukā no nedienām

Jau gadiem esmu ieintrīgēts spēkā, kāds piemīt stāstu stāstīšanai. Es ticu, ka ikvienam no mums ir kāds stāsts, kuru ir vērts pastāstīt. Es tūlīt jums nodemonstrēšu, ka pat ēzelim ir savs stāsts, īss, “netīrs” stāsts.

Šis stāsts ir par kāda fermeru ēzeli, kurš paklupa un iekrita vecā, izžuvušā akā. Fermeris izmēģināja visādus veidus, kā dabūt savu mīloto ēzeli, kuru viņš uzskatīja gandrīz jau par ģimenes locekli, ārā no akas!

Visbeidzot, neatrodot pozitīvu risinājumu, kā dabūt ēzelīti ārā no dziļās akas, fermeris nolēma aku aizpildīt ar gružiem. Zemnieks jutās dziļi sarūgtināts, saprotot, ka tas nozīmē aprakt mīlo ēzeli. Bet viņš mierināja sevi ar domu, ka tā vismaz citi tiks pasargāti no neveiklā ēzelīša likteņa.

Katra liekšķeres iztukšošana akā noklāja ar gružiem ēzelīša muguru. Bez bailīgi ēzelis tos nokratīja un ar kājām piemīdīja. Pārsteidzošā kārtā pēc vairākām stundām un simtiem liekšķeru ar gružiem ēzelis bija pacēlies virs akas malas. Grīļojoties viņš pārlēca pāri akas malai un aizrikoja. Tas, kas sākotnēji likās, ka ir ēzelīša nāve, izrādījās viņa glābiņš.

Kurš no mums pakļauts stresa spiedienam vai saskaroties ar krīzi, var pacelties un uzvarēt kā ēzelītis? Mēs visi piedzīvojam “lamatas” un “gružu” fiziskās, emocionālās un garīgās nastas savas dzīves laikā. Iespējams, jūs to piedzīvojat patlaban. Jautājums ir: “Kā to izturēt un pārvarēt?” Dažkārt cilvēki saka, ka dara visu iespējamo zem šāda spiediena. Kad es to dzirdu, man gribas vaicāt: “Ko jūs tur darāt – zem spiediena?”

Šis stāsts par ēzeli man atgādina pilnīgi savādāku gadījumu, bet ar līdzīgu iznākumu, no Bībeles. Tas ir notikums ar pravieti Eliju, par kuru vēstīts Ķēniņu grāmatas 18. un 19. nodaļā. Tas būs patērētā laika vērts, ja izlasīsiet šīs nodaļas pilnībā, bet turpinājumā īss apkopojums.

Pēc izšķirošās uzvaras Karmela kalnā pār viltus praviešiem, patiesā Israēla Dieva pravietis Elija krita depresijā. Kā dažkārt gadās pēc spilgtiem emocionāliem pārdzīvojumiem, Elijas emocionālais pacēlums strauji kritās. Iespējams, tie bija stresa hormoni, kuri norima, kad krīze bija garām, bet pravietis netika galā ar nākamo problēmu.

Daži lasītāji pārmet, ka Elijam pietrūka ticība. Patiesība ir tā, ka pravietis nebija neievainojams. Viņš bija cilvēks ar cilvēkam raksturīgām vājībām: “cilvēks, līdzīgs mums” (Jēkaba 5:17). Pēc dalības viltus praviešu pārdabiskajā sagrāvē, Elijas emocijas gluži kā amerikāņu kalniņos pa spirāli devās lejup. Saņemot no karalienes Izebeles draudus savai dzīvībai, Elija padevās bailēm un bēga.

Ja jūs lasīsiet stāsta turpinājumu, jūs redzēsiet, kā Dievs vadīja dievišķo glābšanu. Tā vietā, lai Eliju sodītu, Dievs viņu pabaroja un ļāva atpūsties pirms sūtīja atpakaļ garīgajā cīņā.

Kā ir ar jums? Vai jūtaties likstas nospiesti? Vai arī, iespējams, esat piedzīvojuši lielu uzvaru darbā vai mājās, bet jūtaties dīvaini iztukšoti? Jūsu enerģija un motivācija pazudusi, liekot justies kā izgrieztai lupatai? Ja jā, atcerieties stāstu par ēzelīti un pravieti Eliju. Lūdziet, lai Dievs jūs atjauno – un tad esiet gatavi atgriezties kaujā.

Autors: Eds Tompsons

Ģimenē bija 3 mazi bērni, un vīrs vienas dienas laikā skatījās un pierakstīja katru soli, ko viņa sieva dara bērnu labā. Un lūk, kas sanāca: «Šodien mamma:

106 reizes vēra vaļā bērniem durvis,
16 reizes šņorēja apavus,
32 reizes pārgērba,
94 reizes teica «noliec to vietā»,
16 reizes izšķīra strīdus,
11 reizes baroja,

19 reizes slaucīja bērnu degunus,
16 reizes sēdināja uz podiņa,
175 reizes jautāja jautājumus un deva atbildes uz jautājumiem.
un beidzot, tikai dēļ bērniem kopā nogāja 10 kilometrus».

Un tagad pielieciet šiem aprēķiniem klāt vēl visus parējos mammas pienākumus, kas viņai jādara pa māju, un jūs sapratīsiet, ko sievietes visu dienu dara mājās.

Reti kurš vīrietis spēj veikt sievietes pienākumus mājās.

Tāpēc, bērni, cieniet savas mammas, bet jūs, vīri, palīdziet savām sievām.

/No interneta resursiem/

Pārdomājot, iepriekšējās dienās piedzīvoto un arī notikumus savā dzīvē, mani uzrunāja lasītais Džonijas Eriksones grāmatā: „Ratiņkrēsls vēl nav bezcerība”. Džonija bija sportiste, kas pēc neveiksmīga lēciena ūdenī lauza kaklu un palika piesaistīta ratiņkrēslam. Kopš bērnības man šī mazā grāmatiņa par Džoniju ir bijusi ļoti mīļa un nesen ieraugot viņas otru grāmatu, nešauboties to iegādājos. Tā ir uzmundrinājums un iedvesmas avots grūtos brīžos.

Dievs mūs lauž un veido

Visos iepriekšējos gadsimtus vēstulē Romiešiem 8:28 ierakstītais Dieva apsolījums ir bijis daudzu kristiešu vismīlākais pants: „*Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc, ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti*”. Manuprāt, šis labums, kas mums nāk par labu, man varētu būt iespēja atkal izmantot savas kājas, apmeklēt universitāti, apprecēties un izveidot ģimeni. Bet tad kāds mans draugs pievērsa manu uzmanību uz nākamo pantu, rādot, ka patiesais „labums” patiesībā ir tas viss, ko ir izraisījuši mani pārbaudījumi. „*Jo, kuru Viņš sākumā nozīmējis, tos Viņš nolēmis darīt līdzīgus sava Dēla tēlam*”. Lielais Tēlnieks ir paņēmis rokās ciešanu kaltu un tagad no mana rakstura nokaļ visu to, kas traucē man būt līdzīgam Jēzus Kristus tēlam.

Man ir jāatzīstas, ka doma par to, it kā Dievs sūta man pārbaudījumus manam „labumam”, lai es vēl vairāk būtu līdzīga Jēzum Kristus, sākumā absolūti neatbilda maniem priekšrakstiem. Es uzvedos kā bērns, kas ir pelnījis sodu, kuram ir jādzird vecā dziesma: „Man ir sāpīgāk nekā tev!” Kā Dievs var apgalvot, ka Viņš to pieļāva tikai tāpēc, ka mīl mani? Tā nu gan ir laba mīlestība!

Atceros arī to, ka reiz K.S.Luisa grāmatā „Par ciešanām” atradusi tieši tādu pašu jautājumu: kā mīlestības Dievs var pieļaut pasaulē ciešanu un slimību pārpilnību? Viss, ko ir teicis Luiss, ir pareizi, bet viena lieta man kļuva īpaši saprotama: daudzi no mums, kas pārmet Dievam, ka Viņš vispār nav mīlestības Dievs, nereti domā tikai par vienu mīlestības aspektu – par Viņa draudzīgumu, domājot, ka ar to viss jau ir pateikts. Bet kā tad ar citiem mīlestības aspektiem? Mīlēt nozīmē citu pamācīt, pārliecināt, rosināt upurēt vislabāko. Ja mēs domājam, ka „mīlēt” nozīmē otru sargāt, pasargāt viņu no ciešanām un nepatikšanām, tad Dievs patiesi vienmēr nav mīlestības Dievs. Tālāk Luiss saka, ka no tiem cilvēkiem, kurus mīlam, mēs arī sagaidām vairāk nekā no citiem. Es zināju, ka viņam ir taisnība. Kā gleznotāja es parasti samierinājos ar kļūdām tajās gleznās, kas

mani mazāk aizrāva vai interesēja. Taču, ja glezna man īpaši patika, es strādāju pie tās, cik ilgi spēju, nepārtraukti to uzlabojot. Līdzīgā veidā ar mums rīkojas Dievs. Kad mēs lūdzam Viņu, lai Viņš liek mums mieru, „netīra” mūs, tad mēs lūdzam Viņu, lai Viņš mūs mazāk mīlētu!

„Visvairāk mēs gribētu, lai mums būtu tāds Dievs, kas uz visu to, kas mums ienāk prātā, atbildētu apstiprinoši, lai tikai mēs būtu apmierināti! Faktiski mēs vēlamies nevis Debess Tēvu, bet labestīgu vectētiņu, vecīti, kas ar mums ir apmierināts. Un lai šis labais vectētiņš katras dienas beigās būtu gatavs teikt: „Šodien atkal bija brīnišķīga diena!” (K.L.Luiss)

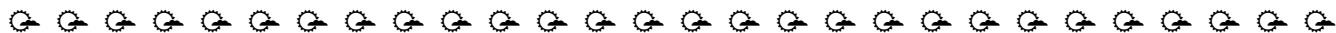
Dievs mūs mīl un, pieļaujot mūsu dzīvē ciešanas, Viņš vēlas tikai vienu – veidot mūs līdzīgus Jēzum Kristus. Bet kā tādā gadījumā ir ar ciešanām? Vai ir kāda noslēpumaina saikne starp mūsu problēmām un mūsu labsajūtu? Vai mēs automātiski kļūstam svēti, ja esam vāji un nespēcīgi? Protams, ne. Daudzas cietumu kameras mūsdienās varētu būt tukšas, ja vīrieši un sievietes, kas tur atrodas, būtu labi iegaumējuši jaunībā teiktās mācības. Bet daži no tiem diemžēl ar katru veikto naža dūrienu kļuva vēl cietsirdīgāki un vēl biežāk nokļuva cietumā. Savu pārbaudījumu laikā viņi neko neiemācījās. Ja Svētajam Garam ir iespēja strādāt pie cilvēka sirds, tad attaisnojas vecais sakāmvārds: „Tā pati saule, kas kaltē mālu, izkausē arī vasku.”

Kā noris kausēšanas process? Vai, piedzīvojot pārbaudījumus, mēs sākam domāt pozitīvi, palīdzot sev tikt galā ar savu stāvokli? Nē. Protams, mums nepieciešams gribasspēks, ja mēs vēlamies rīkoties pēc Jēzus Kristus piemēra un kļūt līdzīgi Viņam. Bet jo vairāk mēs sasprindzināties, jo vairāk mēs atpaliekam. Būtībā mēs kļūstam līdzīgi cimdām, kas cenšas atveidot cilvēka rokas formu. Taču, tā kā cimdām ir vajadzīga roka, mums ir vajadzīgs Kristus, lai Viņš Pats varētu caur mums izpausties. Šo domu apustulis Pāvils izsaka ar vārdiem: „*Jo Dievs ir Tas, kas jums dod gribu un veiksmi pēc Sava labā prāta.*” (Fil.2:13)

Darkness cannot drive out darkness; only light can do that. Hate cannot drive out hate; only love can do that.

**Tumsa nevar izdzīt tumsu; tikai gaisma to var izdarīt.
Naidu nevar izdzīt ar naidu; tikai mīlestība to var izdarīt.**
/Martin Luther King/

Vecas sievietes lūgšana

Kungs, Tu zini labāk par mani, ka laikam ritot novecoju un kādu dienu būšu pavisam veca. Neļauj man kļūt par pļāpu un pa visu vairāk pasargā mani no liktenīgajiem maldiem, ka katrā lietā un vietā man jādara zināmas savas domas.

Atbrīvo mani no nermdināmas vēlmes jaukties citu darīšanās. Liec man būt godīgai, bet ne īgņai, liec izpalīdzēt, bet ne izrīkot. **Žēl**, protams, ka nevarēšu likt lietā savu gadu gadiem krāto gudrību, bet, Tu Kungs, itin labi zini, ka līdz sava mūža galam saglabāt gribu kaut pāris draugu. Pasargā mani no vēlmes iegrimt bezgalīgos sīkumos, dod man "spārnus", lai uzreiz nonāktu pie lietas būtības.

Lūdzu žēlastību un pacietību, lai spētu uzklaut citus runājam par savām slimībām un apzīmogo manas lūpas, lai neiebilstu ne vārda par savām sāpēm - drīz vien tās pieņemsies spēkā un katru gadu aizvien pieaugs vēlme runāt par tām. Dod man spēku izciest tās!

Neuzdrošinos lūgt, lai uzlabotu manu atmiņu, tā vietā neliedz pazemību un aiztaupi pašpārliecinātību, kad tas, ko atceros es, ir pretrunā ar pārējo atmiņām. Neliedz man saņemt to brīnišķo mācību, ka arī es kādreiz varu kļūdīties Sargā mani savā pieticīgajā maigumā! Negribu būt svētā - līdzās svētajiem reizē ir grūta dzīve, - bet taisnība ir arī tā, ka vecs, ķildīgs sievišķis ir nelabā augstākais sasniegums.

Dod man spēju saskatīt labo lietās un cilvēkos no kuriem tas ir vismazāk sagaidāms, un palīdzi man, Dievs, savā žēlastībā darīt to, viņiem zināmu. Āmen.

(autors- iespējams kāda XVII g.s. mūķene)

Bībeles lasīšanas plāns jūnijā

1 Jņ. 20:10-31; Sal. pam. 13:20-25 un 14:1-4	16 Ap. d. 10:24-48 un 11:1-18; Ps. 74:10-17
2 Jņ. 21:1-25; Ps. 69:1-12	17 Ap. d. 11:19-30 un 12:1-19; Sal. pam. 15:1-10
3 Ap. d. 1:1-22; Ps. 69:13-28	18 Ap. d. 12:20-25 un 13:1-12; Ps. 74:18-23
4 Ap. d. 1:23-26 un 2:1-21; Ps. 69:29-37	19 Ap. d. 13:13-41; Ps. 75
5 Ap. d. 2:22-47; Sal. pam. 14:4-14	20 Ap. d. 13:42-52 un 14:1-7; Ps. 76
6 Ap. d. 3; Ps. 70	21 Ap. d. 14:8-28; Sal. pam. 15:11-20
7 Ap. d. 4:1-22; Ps. 71:1-8	22 Ap. d. 15:1-21; Ps. 77:1-9
8 Ap. d. 4:23-37 un 5:1-11; Ps. 71:9-18	23 Ap. d. 15:22-41; Ps. 77:10-21
9 Ap. d. 5:12-42; Sal. pam. 14:15-24	24 Ap. d. 16:1-15; Ps. 78:1-8
10 Ap. d. 6 un 7:1-19; Ps. 71:19-24	25 Ap. d. 16:16-40; Sal. pam. 15:21-30
11 Ap. d. 7:20-43; Ps. 72	26 Ap. d. 17:1-21; Ps. 78:9-16
12 Ap. d. 7:44-60 un 8:1-3; Ps. 73:1-14	27 Ap. d. 17:22-34 un 18:1-8; Ps. 78:17-31
13 Ap. d. 8:4-40; Sal. pam. 14:25-35	28 Ap. d. 18:9-28 un 19:1-13; Ps. 78:32-39
14 Ap. d. 9:1-31; Ps. 73:15-28	29 Ap. d. 19:14-41; Sal. pam. 15:31-33 un 16:1-7
15 Ap. d. 9:32-43 un 10:1-23; Ps. 74:1-9	30 Ap. d. 20:1-38; Ps. 78:40-55

Sveicam!

- 1.06. – Verena Role – 55 gadu jubileja
- 5.06. – Liene Lāce – 25 gadu jubileja
- 7.06. – Antra Strjuka
- 17.06. – Judīte Mangaude
- 20.06. – Inese Taučus
- 21.06. – Oksana Petrova – 40 gadu jubileja
- 25.06. – Viesturs Leja

Es atceros savas mātes lūgšanas. Tās vienmēr ir man sekojušas, tās ir bijušas cieši man klāt visu manu dzīvi.
/A.Lincoln/

Paldies palīgiem! Sūtiet labas ziņas zentasvara50@inbox.lv

